

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobce: **V. S. H.,**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 8. 2015 č.j. MV-71552-5/VS-2015

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 8. 2015 č.j. MV-71552-5/VS-2015 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9.4.2015 č.j. VS-2190/835.3/2-2002 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

1. Ministr vnitra rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9.4.2015 č.j. VS-2190/835.3/2-2002, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že žalobce požádal dne 18. 12. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žalobce je státním občanem Vietnamu a dle svého vyjádření se v České republice zdržuje od roku 1996. Trvalý pobyt mu byl povolen k 10. 7. 1997. Z prvního manželství s vietnamskou státní občankou má žalobce dvě děti. Starší syn žije se žalobcem a v roce 2014 nabyl státní občanství České republiky, mladší syn žije s matkou v USA. Druhé manželství žalobce uzavřel v roce 2011 se státní občankou Vietnamu a v roce 2012 se jim narodil syn. Žalobce již o udělení státního občanství České republiky v minulosti neúspěšně žádal.
3. Ministerstvo vnitra dospělo v prvostupňovém rozhodnutí k závěru, že žalobce prokázal splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky dle § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Co se týče podmínky uvedené pod písmenem b) téhož ustanovení, správní orgán s odkazem na § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů konstatoval, že od 1. 1. 2014 se pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení občanství České republiky již nevyžaduje. Žalobce však nesplnil podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť porušoval právní předpisy na úseku veřejného zdravotního pojištění, když mu jako samoplátci vznikl dluh na pojistném a bylo mu vyměřeno penále. Ačkoliv k tomu došlo před delším časovým obdobím, žalovaný mu nesplnění této podmínky neprominul, neboť se nejednalo o jednorázové, nýbrž o opakované porušování povinností a nedoplatky na pojistném nebyly bagatelního charakteru. Při rozhodování Ministerstvo vnitra přihlédlo také k rodinným poměrům žalobce, jehož manželka i nezletilé dítě jsou státními občany Vietnamu, a uplatnilo tak zásadu jednotného státního občanství v rodině.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž namítl, že nedoplatek na zdravotním pojištění vzniklý v roce 2002 uhradil; ostatní drobné nedoplatky sám žalovaný označil za bagatelní. Argumentaci žalovaného, že od zamítnutí předchozí žádosti žalobce o udělení státního občanství uplynula příliš krátká doba na to, aby mohlo dojít ke změně rozhodných skutečností, oponoval žalobce jednak tím, že jde o dobu delší než rok, a dále tím, že zákon nestanoví, za jak dlouho je možno podat novou žádost. Tato skutečnost tak nemohla být přičtena k tíži žalobce. V mezidobí navíc nabyla dcera (poznámka soudu – jedná se o zjevnou písařskou chybu, neboť se jedná o syna) žalobce státní občanství České republiky. Pochybení žalobce tedy byla bagatelní a nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství mu mělo být prominuto dle § 11 odst. 4 téhož zákona. Neprominutí této podmínky mělo být v prvostupňovém rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

řádně odůvodněno, přičemž mělo být vzato v úvahu, že žalobce žije v České republice déle než 17 let, hovoří perfektní češtinou, jeho dcera (správně syn) je státní občankou České republiky a žalobce je zde plně integrován.

5. Ministr vnitra jakožto orgán rozhodující o rozkladu v rámci vypořádání žalobcem uplatněných námitek předně konstatoval, že státní občanství je jedním ze základních atributů moderního svrchovaného státu. Na udělení občanství není právní nárok ani za předpokladu, že žadatel splňuje všechny zákonem stanovené podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. Ten nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, který má právo rozhodnout, zda této osobě státní občanství udělí či nikoliv. S odkazem na Vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy o státním občanství ministr vnitra dále uvedl, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci žadatelů o přijetí do státoobčanského svazku, přičemž musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění zákonných podmínek, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu osoby k zemi, o přijetí do jejíhož státoobčanského svazku daná osoba žádá. Dále ministr vnitra poukázal na čl. 3 téže úmluvy a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006 č.j. 3 As 32/2005 - 51 uvedl, že v případě správního uvážení nemůže jít o pouhé mechanické posouzení podmínek § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože jejich splnění je prvním, nikoliv jediným předpokladem udělení státního občanství. Správní orgány musí při rozhodování o udělení státního občanství posoudit všechny právně významné skutečnosti.
6. Cizinec s trvalým pobytem na území České republiky má obdobná práva jako státní občan, přičemž z dosavadního průběhu pobytu a života žalobce na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoliv krácen. Udělení státního občanství České republiky nemůže být považováno za rozhodující podmínku začlenění cizince do života v České republice. Svědčí o tom i relativně velmi vysoký stupeň začlenění žalobce do české společnosti. Na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na nárokový krok, k němuž musí dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu cizince v zemi. Žalovaný dle názoru ministra vnitra postupoval v předmětném řízení v souladu s právními předpisy. K námitce, že jediným důvodem zamítnutí předmětné žádosti byl nedoplatek z roku 2002, přičemž další drobné nedoplatky sám žalovaný označil za bagatelní, ministr vnitra uvedl, že § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství se vztahuje na celou dobu trvalého pobytu žadatele na území České republiky. Ministr vnitra vzal při svém rozhodování v potaz také krátký časový odstup od vydání rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce, a v tomto ohledu se ztotožnil se závěry žalovaného.
7. Nesplnění podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství lze dle ministra vnitra prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž takovým důvodem by měla být objektivní okolnost znemožňující žadateli plnit jeho veřejnoprávní závazky. Důvodem prominutí tak nemůže být bez dalšího vysoký stupeň integrace, když naopak dlouhý pobyt na území České republiky poskytl žalobci dostatečnou příležitost k tomu, aby si plnění svých zákonných povinností osvojil. Žalobci navíc vznikaly, byť od roku 2002 jen v bagatelní výši, nedoplatky průběžně téměř po celou dobu jeho trvalého pobytu v České republice.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

8. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že v České republice žije celkem 24 let (nepřetržitě déle než 19 let), z toho téměř 18 let v režimu trvalého pobytu. Vyjma neuhrazení zdravotního pojištění ve stanovených termínech, což následně kompenzoval uhrazením dlužné částky a penále, neporušil žádné právní předpisy České republiky. Neuhrazení pojistného tak bylo jediným důvodem zamítnutí předmětné žádosti. Nedoplatek na pojistném však vznikl v roce 2002 a následné nedoplatky byly zcela bagatelního charakteru.
9. Ve vztahu k argumentu ministra vnitra, že od zamítnutí předchozí žádosti neuplynula dostatečná doba, žalobce namítl, že lhůta, po jejím uplynutí je teprve možno podat novou žádost, nebyla v zákoně nikde stanovena, takže brzké podání nové žádosti nelze žalobci přičítat k tíži. Žalobce, jehož syn je občanem České republiky, hovoří perfektní češtinou, prožil zde více než polovinu života, vystudoval střední školu, pracovní i sociálně je zcela integrován do společnosti a není odkázán na dávky z veřejných rozpočtů. O hloubce jeho integrace tak nelze pochybovat. Správní orgány obou stupňů postupovaly formalisticky, když žalobci na jedné straně vytkly ojedinělé pochybení týkající se placení pojistného, na druhé straně však nijak nereflektovaly výše uvedené skutečnosti, přičemž žalobce jim doložil veškeré potřebné podklady. Žalobce plně respektuje právní předpisy a téměř dvouletá lhůta, po kterou řádně a včas hradí závazky ze zdravotního pojištění, dostatečně garantuje jeho právně-konformní jednání nejen v této oblasti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008 č.j. 5 As 47/2008 – 92 a ze dne 31. 6. 2008 č.j. 2 As 55/2007 – 77, z nichž vyplývá povinnost správního orgánu respektovat při rozhodování o státním občanství základní principy právního státu, jako je zásada proporcionality či legitimního očekávání. Dále citoval z rozsudku téhož soudu ze dne 4.5.2006 č.j. 2 As 31/2005 – 78 a uvedl, že § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu a i další okolnosti musí být takové, aby bylo skutečně naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Je tedy nutné především hodnotit smysl a účel podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti porušení. Vzhledem k tomu, že vytýkané pochybení na úseku zdravotního pojištění, od nějž uplynulo již 13 let, bylo jediným za dobu posledních 19 let jeho nepřetržitého pobytu na území České republiky, neexistuje z jeho strany žádné reálné riziko pokračování v porušování povinností, jak o něm hovoří judikatura Nejvyššího správního soudu.
10. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením, že na udělení státního občanství není právní nárok. Argumentace správního orgánu, že ze zákonné formulace „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství může, ale nemusí být uděleno, je podle něj mylná. Znamenalo by to, že ani osobě, která o státní občanství požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, by nemuselo být uděleno, což by bylo evidentně v rozporu s výše uvedenou judikaturou. Rozhodování o udělení státního občanství je sice výrazem svrchované státní suverenity, ale tato skutečnost neznamená, že by se jednalo o milost rozhodujícího státního orgánu a že by bylo odrazem jeho vlastní neomezené suverenity a volnosti, bez jakýchkoliv mantinelů vytyčených zásadami fungování právního státu. Podmínky udělení státního občanství stanovuje zákonodárce, nikoliv státní orgány, které jsou součástí moci výkonné, se všemi konsekvencemi, které z tohoto faktu plynou.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

11. Závěrem žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť ministr vnitra se vůbec nevyjádřil k jeho námitce směřující proti argumentaci žalovaného ohledně údajné absence českých státních občanů v nukleární rodině. Jako jeden ze dvou důvodů neudělení státního občanství totiž žalovaný uvedl, že žalobce nemá žádné příbuzné občany ČR. Žalobce však doložil, že jeho syn je již od roku 2014 občanem ČR. Ministr vnitra sice uvedenou skutečnost zmínil, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí se k ní nijak nevyjádřil.
12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný toliko odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti.
13. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že je mu ze strany žalovaného vytýkáno pochybení při placení pojistného na zdravotní pojištění, k němuž došlo 13 let před podáním žádosti o udělení státního občanství. Dlužné pojistné i penále žalobce řádně uhradil. Žalovaný taktéž nezohlednil skutečnost, že žalobcův syn získal české státní občanství. Žalovaný při jednání před soudem opětovně odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Podotkl, že se v daném případě jednalo již o třetí žádost žalobce o udělení státního občanství, která byla podána jen měsíc poté, co byla pravomocně zamítnuta předchozí žádost. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobcova manželka i dítě, které se ze stávajícího manželství narodilo, mají toliko vietnamské státní občanství.
14. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
- Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:
- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,
 - b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,
 - c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
 - d) prokáže znalost českého jazyka a
 - e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.
15. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že hlavním důvodem zamítnutí předmětné žádosti bylo zjištění, že žalobce v minulosti řádně neplnil povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Z ustálené judikatury správních soudů vztahující se k výkladu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008 č.j. 5 As 51/2007 – 105) plyne, že smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy (zde upravující všeobecné zdravotní pojištění), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Zmíněné ustanovení tedy předpokládá určitou intenzitu, tedy závažnost daného porušení zvláštního právního předpisu. Stejně tak i další podstatné okolnosti protiprávního jednání žadatele o udělení občanství musí být takové, aby bylo skutečně naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele. Porušení povinnosti uhradit včas pojistné na veřejné a zdravotní pojištění může být tedy považováno pouze za formální opominutí, které samo o sobě nezakládá nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky. Toto porušení povinností musí být hodnoceno z hlediska proporcionality a rozhodnutí správního orgánu musí dostatečně přihlídnout k závažnosti případného porušení zvláštního právního předpisu a k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti.

17. Soud se plně ztotožňuje s názorem žalobce, že z hlediska proporcionality neobstojí závěr správního orgánu, že porušení povinností vyplývajících z předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, jehož se žalobce v minulosti dopustil řádným neplacením pojistného na zdravotní pojištění, je třeba posoudit jako nesplnění podmínky pro udělení státního občanství podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Skutečností mající zásadní význam pro hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce je bezesporu doba, která od spáchání daného jednání uplynula. Přestože doba, po níž musí cizinec plnit povinnost uvedenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, nebyla v zákoně o státním občanství stanovena, musí existovat určitá hranice, neboť v žádném případě nelze přijmout výklad, podle kterého by se mělo plnění povinností dle tohoto ustanovení zkoumat neomezeně dlouho do minulosti. Jak dovodil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 3.12.2014 č.j. 10 A 84/2011 – 31, je v tomto případě možno vyjít z § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, který stanoví, že občanství lze udělit cizinci, který nebyl v posledních pěti letech odsouzen pro úmyslný trestný čin. Je-li tedy možno udělit státní občanství cizinci, který byl před pěti a více lety odsouzen pro úmyslný trestný čin, je nutno podobnou optikou nazírat i na porušení zákona spočívající v neplacení zdravotního pojištění. Bylo by zcela nelogické, aby cizinci bránila v získání státního občanství České republiky skutečnost, že měl 13 let před podáním žádosti o udělení státního občanství nedoplatek na veřejném zdravotním pojištění, zatímco pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin, k němuž došlo 6 let před podáním žádosti, by mu v jeho získání nebránilo. Takový výklad ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství nemůže s ohledem na princip proporcionality obstát. Jakkoliv je neplacení zdravotního pojištění obecně jevem nežádoucím, je zřejmé, že míra jeho závažnosti a společenské škodlivosti je v porovnání se spácháním úmyslného trestného činu na mnohem nižší úrovni. Protiprávní jednání spočívající v řádném neplacení pojistného na veřejné zdravotní pojištění tak musí být

z hlediska možnosti udělení státního občanství „promlčeno“ nejpozději po pěti letech, spíše však ještě o něco dříve.

18. Soud pouze na dokreslení uvádí, že v současné době účinný zákon č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), který nahradil zákon o státním občanství, již rozhodnou dobu výslovně upravuje. V § 14 odst. 6 stanoví, že: *Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.*
19. Soud má s přihlédnutím k výše uvedenému za to, že porušení povinnosti platit řádně pojistné na zdravotní pojištění, jehož se žalobce dopustil v letech 2001 a 2002, nemůže být považováno za nesplnění podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, které brání udělení státního občanství žalobci na základě jeho žádosti podané v prosinci roku 2013. Vzhledem ke značnému časovému odstupu mezi tímto jednáním žalobce a podáním žádosti totiž nelze dovodit existenci reálného nebezpečí, že by žalobce pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky. Opačný závěr, k němuž v projednávané věci dospěly správní orgány obou stupňů, má za následek nezákonnost jejich rozhodnutí.
20. Za *závažné* porušení povinností vyplývajících z předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění samozřejmě nelze považovat ani příležitostné *bagatelní* nedoplatky na pojistném, včetně bagatelního penále, které byly dle správního orgánu I. stupně u žalobce evidovány od dubna 2002. Takové pochybení žalobce při placení pojistného na zdravotní pojištění, které sám správní orgán I. stupně označuje za bagatelní a ani se je nepokusí v rozhodnutí ve věci samé blíže specifikovat, jistě není závažným (intenzivním) porušením zákona, které jediné zakládá nesplnění podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.
21. Důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti nemůže být ani krátká doba, která uplynula od pravomocného zamítnutí jeho předchozí žádosti do doby podání žádosti v této věci. Zákon o státním občanství nestanovil v tomto směru žádné omezení (lhůtu), ve které by mohl žadatel o udělení státního občanství žádost účinně podat, a k tomuto v zákoně absentujícímu hledisku proto správní orgán při rozhodování v dané věci nemůže přihlížet.
22. Zásada jednotného státního občanství v rodině nebyla nosným důvodem pro zamítnutí žádosti, ale toliko okolností, ke které správní orgán při rozhodování přihlédl. Tuto zásadu nelze absolutizovat, navíc v souzené věci se nejednalo o společnou žádost žalobce a ostatních členů jeho rodiny (§ 7 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona o státním občanství), kdy by bylo namístě k uvedené zásadě přihlížet, ale o individuální žádost samotného žalobce. Skutečnost, že manželka žalobce a jeho nezletilá dcera mají toliko vietnamské státní občanství, je za této situace irelevantní a nemůže bránit udělení státního občanství žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

23. Nedůvodná je však námitka, v níž žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že na udělení státního občanství není právní nárok. Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2006 č.j. 2 As 31/2005 – 78, ve kterém jmenovaný soud vysvětlil rozdíl mezi pojmy subjektivní právo a subjektivní nárok a konstatoval, že „v řízení o udělení státního občanství cizinci je rozhodováno o subjektivním veřejném právu žadatele, jakkoli není právní nárok na vyhovění této žádosti, a tomuto subjektivnímu veřejnému právu tak svědčí ochrana poskytovaná soudy ve správním soudnictví zaručená ustanovením § 2 s. ř. s., neboť výsledkem tohoto správního rozhodování je rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“
24. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že ze stejných důvodů jako napadené rozhodnutí je nezákonné i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud zrušil i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.) a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
25. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí 15 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 11. října 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.